

UN MÓN AMB SOLUCIÓ

No fa tant de temps l'any 2010, va passar una cosa mai vista. Una nena palestina va conèixer a una israeliana. Estaven a Jerusalem en un moment delicat, estava a punt d'esclatar una guerra, una guerra per territoris i religió. Les nenes es deien Marua i Hanae.

- Hola em dic Marua - va dir una.

- Hola em dic Hanae - va dir l'altre.

Es va sentir un bombardeig i es van quedar mudes, no podia ser que amb 10 anys cadascuna, els hi passés allò. I així comença la seva història.

Van anar passant els anys i les nostres protagonistes ja tenen 25 anys. En tots aquells anys s'havien anat veient i es van anant fent millors amigues en secret tot i estar en guerra. Els seus pares ja no hi eren, els havien matat i les nostres nenes estaven en un camp de refugiats a Jerusalem. Les dues nenes de dia, tot i ser majors d'edat, no tenien dret a estar juntes, a més, estaven compromeses i els seus homes s'odiaven. Elles no els estimaven, però no tenien dret a triar amb qui es casaven. A la Marua li agradava la Hanae i un bon dia se li va declarar.

- Hanae, m'agrades i jo no puc suportar més estar amb aquell pallús que mai consideraré el meu home. Si vols fugim i estiguem juntes, t'estimo -. La Hanae no sabia si plorar o cridar d'alegria.

- És clar que sí. Marua jo t'acompanyaré fins a la fi del món si cal.- I aquí es va fer el seu primer petó.

Varen arribar a un vaixell de subministraments israelià i s'hi van amagar. Quan hi van arribar es van adonar que no estaven soles, hi havia dos nois que fugien per la mateixa raó que elles. Un d'ells es deia Mamadú, i l'altre es deia Hamza. Ells els hi van pregar perquè necessitaven arribar a la Costa Brava.

Després de dies i dies de navegació per fi van arribar a la costa. Van haver de saltar a l'aigua perquè si la gent descobria que venien de Jerusalem amb aquell vaixell no hi hauria manera que trobessin feina. Van tirar l'àncora i el vaixell es va quedar surant enmig del mar. Quan van arribar a terra ferma, la gent se'ls mirava malament, ja que sortien de l'aigua amb roba.

Una senyora que se n'anava de la platja va oferir-los ajuda. Els va portar amb cotxe a Girona. Ella era la cap d'estudis d'una empresa. El seu departament ajudava i estudiava a gent amb discapacitat intel·lectual. Els hi va oferir feina i la van acceptar. Uns anys després, al 2040, elles eren unes defensores de la gent que volia ser lliure, però això no és el millor. L'empresa havia aollit a un nen amb Síndrome de Dawn que s'havia quedat orfe amb 2 anys. Els hi van proposar d'adoptar-lo i ho van acceptar. Bé i ara prou, que si us dic tot el que sé un altre dia no us podria explicar res.